

Arrest

nr. 264 783 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn.

Zij kwam op 22 juli 2015 aan in België in het bezit van een geldig paspoort. Zij had recht op een visumvrijstelling van 3 maanden, aangezien zij van Servische nationaliteit is.

Zij legde op 29 september 2015 een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw A. K., die in het bezit is van een B-kaart.

De verzoekende partij werd op 4 februari 2016 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 18 februari 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van wettelijke samenwoning.

De verzoekende partij diende een beroep in bij de Familierechtbank van Antwerpen.

Het bestuur beval de verzoekende partij diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied uiterlijk op 5 maart 2016 te verlaten. Tegen deze beslissingen diende zij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 12 januari 2017 werd het beroep verworpen.

Het door de verzoekende partij ingestelde cassatieberoep werd ontoelaatbaar verklaard.

Op 25 juli 2016 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Tegen deze beslissingen diende zij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arresten van 12 januari 2017 van de Raad werden deze beslissingen vernietigd.

Bij vonnis van 18 september 2017 van de Familierechtbank van Antwerpen werd het beroep tegen de beslissing van 18 februari 2016 houdende de weigering van registratie van wettelijke samenwoning, ongegrond verklaard.

De verzoekende partij diende op 20 augustus 2019 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 december 2019 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hiera: het CGVS) nam op 14 februari 2020 een beslissing waarbij het verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard. De verzoekende partij diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 13 augustus 2020 werd het beroep verworpen.

De verzoekende partij diende op 2 februari 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 18 februari 2020 legde de verzoekende partij een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw K. A.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) nam op 24 februari 2021 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest van 10 augustus 2021 werd het beroep verworpen.

Op 3 mei 2021 werd de beslissing van 24 februari 2021 ingetrokken.

De gemachtigde nam op 26 juli 2021 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.02.2021 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Servië
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Vranje
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijke geregistreerde partner, de genaamde A., K. (RR. ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt

Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd:

- ING: rekeningstaat : schuldbemiddelingsrekening: overzicht van 04.01.2021 tot 20.04.2021 op naam van de referentiepersoon
- Tewerkstellingsattest dd. 11.03.2021 'Randstad Belgium' in dienst was van 22.09.2020 tot 31.12.2020 en van 01.01.2021 tot 05.03.2021 op naam van betrokkene

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Vooreerst wat betreft de rekeningstaat deze kan op zich niet worden aanvaard. Het betreft een schuldbemiddelingsrekening dus dit betekent dat de inkomsten van de referentiepersoon worden beheert door een schuldbemiddelaar op een aparte rekening. Bovendien blijkt uit deze rekening dat er leefgeld wordt ontvangen via een doorlopende opdracht. Dit zijn toch tekens dat de referentiepersoon in financiële moeilijkheden zit en niet in staat is om nog een extra persoon ten laste te nemen, integendeel ze heeft nog schulden die ze maandelijks verder moet afbetalen.

De ziekteuitkering die vermeld staat op de rekening, kunnen we ook niet in aanmerking nemen, we beschikken echter niet over een apart attest waaruit een inkomen uit ziekte zou moeten blijken.

Wat de bestaansmiddelen van betrokkene zelf betreft, ten gevolge van zijn tewerkstelling, met deze kan eveneens geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse niet te worden doorgevoerd, gezien er geen bewijzen zijn voorgelegd waarbij de bestaansmiddelen kunnen berekend worden.

Vandaar dat alles in beschouwing genomen het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, en 42 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“-1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen onderzocht te worden in het licht van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op

gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leef loon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)"

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust in beginsel op de verzoekende partij, maar ontslaat de verwerende partij er niet van een zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Aan voormelde bestaansmiddelenvereiste wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vooreerst aangeeft dat de verzoekende partij voldeed aan zijn bewijslast, aangezien er bewijzen werden voorgelegd door de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelen (van zowel verzoeker zelf als de referentiepersoon).

Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar, enerzijds, "ING: rekeningstaat :schuldbemiddelingsrekening: overzicht van 04.01.2021 tot 20.04.2021 op naam van de referentiepersoon" en, anderzijds, naar: "Tewerkstellingsattest dd. 11.03.2021'Randstad Belgium' in dienst was van 22.09.2020 tot 31.12.2020 en van 01.01.2021 tot 05.03.2021 op naam van betrokkene".

Vervolgens stelt de verwerende partij hierover als volgt in de bestreden beslissing: "Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Vooreerst wat betreft de rekeningstaat deze kan op zich niet worden aanvaard. Het betreft een schuldbemiddelingsrekening dus dit betekent dat de inkomsten van de referentiepersoon worden beheert door een schuldbemiddelaar op een aparte rekening. Bovendien blijkt uit deze rekening dat er leefgeld wordt ontvangen via een doorlopende opdracht. Dit zijn toch tekens dat de referentiepersoon in financiële moeilijkheden zit en niet in staat is om nog een extra persoon ten laste te nemen, integendeel ze heeft nog schulden die ze maandelijks verder moet af betalen. De ziekteuitkering die vermeld staat op de rekening, kunnen we ook niet in aanmerking nemen, we beschikken echter niet over een apart attest waaruit een inkomen uit ziekte zou moeten blijken".

De verzoekende partij is het oneens met de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing, gelet op de vereisten van artikel 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gezien met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Er wordt vooreerst door de gemachtigde gesteld in de bestreden beslissing dat de overgemaakte rekeningstaat door de verzoekende partij "niet [kan] worden aanvaard". Het overgemaakte attest betreft een "rekeningstaat" van ING of "boekhoudjournaal" van de schuldbemiddelingsrekening van de referentiepersoon (mevr. A. K.). Zowel de inkomsten als uitgaven van de referentiepersoon worden op dit rekeningoverzicht op een gedetailleerde en gestructureerde wijze weergegeven, voor de periode van 4 januari 2021 tot en met 20 april 2021.

Door het voorbrengen van dit attest, voldeed de verzoekende partij aan zijn bewijslast.

De gemachtigde kan zich in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel niet beperken tot een selectieve, eenzijdige lezing van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten.

Dat de voorgebrachte "rekeningstaat niet kan worden "aanvaard, zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing, is dan ook niet verantwoord. Uit dit rekeningoverzicht blijkt immers dat zowel de inkomsten als uitgaven van de referentiepersoon op een gedetailleerde en gestructureerde wijze worden weergegeven, voor de periode van 4 januari 2021 tot en met 20 april 2021. Dat deze rekening beheerd wordt door een schuldbemiddelaar en dat er leefgeld wordt uitgekeerd, doet bovendien geen afbreuk aan de bewijswaarde van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt.

De voorgebrachte "rekeningstaat" bevat dan ook precieze elementen die een invloed kunnen hebben op de beoordeling van de gemachtigde met betrekking tot het beschikken over toereikende bestaansmiddelen. De gemachtigde kan daarom niet stellen dat dit rekeningoverzicht "niet [kan] worden aanvaard".

Het komt bovendien toe aan de gemachtigde om de beschikbare informatie op een zorgvuldige wijze te beoordelen, hetgeen niet het geval is indien de gemachtigde stelt dat er "tekens" zijn dat de referentiepersoon "in financiële moeilijkheden zit" en hierdoor besluit dat de referentiepersoon "niet in staat is om nog een extra persoon ten laste te nemen". Dit betreft geenszins een zorgvuldig oordeel. Het precieze inkomen van de referentiepersoon, hetgeen nochtans blijkt uit het overgemaakte rekeningoverzicht, komt zelfs niet ter sprake in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde merkt vervolgens nog op dat: "De ziekteuitkering die vermeld staat op de rekening, kunnen we ook niet in aanmerking nemen, we beschikken echter niet over een apart attest waaruit een inkomen uit ziekte zou moeten blijken", waarmee de gemachtigde andermaal de bewijswaarde van de voorgebrachte rekeningstaat miskent. Het inkomen van de referentiepersoon blijkt voldoende uit het voorgebrachte bewijs, zodoende dat de gemachtigde niet rechtmatig kan stellen dat nog een bijkomend attest moet worden overgemaakt. Overigens blijkt dat geen vraag tot bijkomende informatie werd gesteld door de gemachtigde, terwijl men hiertoe de mogelijkheid had indien nog bijkomende informatie vereist zou zijn.

5. In tweede instantie wijst de gemachtigde erop in de bestreden beslissing dat, ondanks de voorgebrachte bewijzen in verband met de eigen bestaansmiddelen van verzoeker, hiermee geen rekening mag worden gehouden: "Wat de bestaansmiddelen van betrokkene zelf betreft, ten gevolge van zijn tewerkstelling, met deze kan eveneens geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019)".

De gemachtigde meent derhalve dat enkel met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf rekening mag worden gehouden.

De verzoekende partij benadrukt echter dat de verwerende partij een foutieve interpretatie maakt van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door enkel rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon.

Aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest van 3 oktober 2019 moet geïnterpreteerd worden, is de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium en dient rekening te worden gehouden met het volledige inkomen van de verzoekende partij (zoals aangegeven in de rechtspraak van uw Raad, zie o.a. nr. 254 885 van 21 mei 2021).

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de verzoekende partij op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over "de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »" volgens dewelke "enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging" (overweging B.6.2).

Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is.

In deze interpretatie laat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

In de voorliggende zaak geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Aldus heeft de verwerende partij de term "beschikken" in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling.

6. In derde instantie wijst de verzoekende partij op volgende stelling in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde meent dat er zich in casu geen behoeftenanalyse zou opdringen: "Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoeftenanalyse niet te worden doorgevoerd, gezien er geen bewijzen zijn voorgelegd waarbij de bestaansmiddelen kunnen berekend worden".

Verzoeker wijst op de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder wat de behoeftenanalyse betreft. Het komt aan het bestuur toe om de nodige gegevens op te vragen met het oog op een behoeftenanalyse, omdat van de vreemdeling niet mag worden verwacht dat hij met zekerheid de vereiste bedragen van de bestaansmiddelen kent, die door de wet worden vereist (zie RvS 5 juni 2018, nr. 12.881).

Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt in dit verband immers het volgende: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de beslissing wordt daarenboven geconcludeerd dat - ondanks de overgemaakte bewijzen van de bestaansmiddelen van zowel verzoeker als de referentiepersoon - zich geen behoeftenanalyse zou opdringen, zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelfs maar overging tot het bepalen van de bestaansmiddelen die verzoeker en de referentiepersoon dan wel "nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden" en op een zorgvuldige wijze rekening te houden met de voorgebrachte bewijzen door de verzoekende partij (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing geeft geen blijk van een deugdelijk onderzoek van de aangeleverde informatie betreffende de bestaansmiddelen, waardoor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet steunt op een zorgvuldige feitenvinding."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de materiële motiveringsplicht j° de artikelen 40ter en 42, §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet;*
- *de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn m.b.t. de inkomsten van de referentiepersoon.

De verzoekende partij meent dat hij voldeed aan de bewijslast middels het voorbrengen van een rekeningstaat of boekhoudjournaal van ING.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Zoals terecht in de bestreden beslissing werd opgemerkt, is het feit dat de referentiepersoon onder schuldbemiddeling staat al een bewijs dat geen aanvullend persoon ten laste kan worden genomen.

Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat de Belgische referentiepersoon op zich wel voldoende inkomen uit de bewezen tewerkstelling heeft, maar dat ze niet over dat inkomen kan beschikken gezien ze in collectieve schuldenregeling zit, dat zij in die zin dus helemaal niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, dat er op de loonfiches vermeld staat dat mevrouw nul euro zelf in handen krijgt, dat haar volledige inkomen klaarblijkelijk aan de collectieve schuldenregeling wordt overgemaakt, dat het dus niet gaat over budgetbeheer, maar wel degelijk over het afbetalen van schulden, dat de referentiepersoon ongetwijfeld ook zelf een bedrag "leefgeld" in handen krijgt en de schuldenregeling ook zorgt voor het betalen van een aantal vaste kosten betreffende woonst en nutsvoorzieningen zodat ze daar geen schuld kan opbouwen of problemen krijgt met huisvesting of toegang tot nutsvoorzieningen, dat de referentiepersoon echter heeft nagelaten daarvan een detail voor te leggen, zodat de verwerende partij er het raden naar heeft welk deel van het inkomen moet worden besteed aan schuldenvereffening en welk deel van het inkomen als bestaansmiddelen kan worden beschouwd omdat het wordt aangewend om het levensonderhoud van de referentiepersoon te financieren, dat de verwerende partij niet bij machte is om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon haar daarvan in kennis heeft gesteld, dat het aan de verzoekende partij en/of de referentiepersoon is om de aanvraag te voorzien van voldoende informatie opdat de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen gebeuren, dat kortom, bij gebrek aan informatie, niet kan worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn en de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan gebeuren. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of

kennelijk onredelijk zijn. De verwerende partij betwist ook geenszins dat de referentiepersoon op zich wel een inkomen uit tewerkstelling heeft, noch dat zij stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft, doch stelt vast dat de referentiepersoon er niet over kan beschikken, minstens dat de verwerende partij niet bij machte is om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon haar daarvan in kennis heeft gesteld. Dit wordt overigens door de verzoekende partij niet betwist. (R.v.V. nr. 246 677 van 22 december 2020)

In een volgend onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verkeerde interpretatie maakt van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door enkel rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon.

Het is de Belgische onderdaan die zich wenst te vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad moet worden opgemerkt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij deze voorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon kan worden beoordeeld.

In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat zij ook werkt en financieel in de mogelijkheid is om voor zichzelf te zorgen en dat op zich aantoonbaar dat noch zij, noch de referentiepersoon ten laste zullen vallen van de sociale bijstand, weerlegt noch ontkracht zij het motief dat haar inkomen naar aanleiding van haar tewerkstelling zelf niet in rekening wordt gebracht, dat het immers de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat zij zich bij de referentiepersoon kan voegen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn partner, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. De verzoekende partij toont met haar betoog in het eerste middel van haar synthesesmemorie aldus niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon, haar echtgenote, is die moet aantonen dat zij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. (R.v.V. nr. 246 677 van 22 december 2020)

Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de verzoeker bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. (R.v.V. nr. 250 604 van 8 maart 2021)

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat een actuele interpretatie zich opdringt van artikel 40ter §2 ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019, laat de verwerende partij het volgende gelden.

De verwerende partij benadrukt dat bij de uitlegging van het arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 niet zonder meer abstractie kan worden gemaakt van de specifieke context van de Richtlijn 2003/209/EG, zoals deze ook door het Hof van Justitie duidelijk werd aangehaald in haar arrest:

“29 Ten tweede is het hoofddoel van richtlijn 2003/109 de integratie van onderdanen van derde landen die duurzaam in de lidstaten zijn gevestigd. Zoals ook blijkt uit overweging 2 van deze richtlijn heeft zij tot doel om, door toekenning van de status van langdurig ingezetene aan die onderdanen van derde landen, **hun juridische status meer in overeenstemming te brengen met die van de onderdanen van de lidstaten** (zie in die zin arrest van 18 oktober 2012, Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

32 Gelet op de ruimere context van deze bepaling moet voorts worden opgemerkt dat een vergelijkbaar vereiste om te beschikken over „bestaansmiddelen” ook voorkomt in artikel 7, lid

1, onder b), van richtlijn 2004/38. Volgens die bepalingen heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven, met name indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalekonomisch stelsel van het gastland.

33 Het Hof heeft beslist dat een uitlegging van de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 in die zin dat de betrokkene zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken, zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, aan die voorwaarde zoals zij in richtlijn 2004/38 is geformuleerd een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen zou toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het door artikel 21 VWEU gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze inmenging niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (zie in die zin arrest van 16 juli 2015, Singh e.a., C-218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

44 Gelet op een en ander moet op de vragen worden geantwoord dat artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende.”

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat het Hof van Justitie specifiek rekening heeft gehouden met de bedoeling van de Europese regelgever, met name om de status van langdurig ingezetene in belangrijke mate in overeenstemming te brengen met de rechten van Unieburgers, om vervolgens te oordelen dat “het begrip inkomsten in [artikel 5 van de richtlijn 2003/209/EG] niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld”.

In dit kader heeft het Hof van Justitie tevens rekening gehouden met het feit dat haar eerdere uitlegging van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG, bepaling die specifiek betrekking heeft op de voorwaarden waaronder een Unieburger gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat mag verblijven.

Concreet had het Hof van Justitie in een arrest van 16 juli 2015 (Singh e.a., C-218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak) reeds geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG geen rekening kon worden gehouden met de herkomst van de bestaansmiddelen.

Aangezien het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de Europese regelgever het statuut voor langdurig ingezetenen in belangrijke mate in overeenstemming wou brengen met de rechten van Unieburgers, is het niet onlogisch dat ook voor wat betreft het begrip inkomsten uit artikel 5 van de Richtlijn 2003/209/EG werd geoordeeld dat de herkomst van de inkomsten niet determinerend is.

De verwerende partij benadrukt echter dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019 in de zaak C-302/18 geenszins kan worden besloten dat het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak inzake artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal wenste te herzien.

Verweerder verduidelijkt dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de Belgische wetgever om te verzekeren dat de Belgische referentiepersoon zelf over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zodat de eigen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zouden zijn om te vermijden dat de gezinshereniger ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht zou hebben geoordeeld dat een behoeftanalyse overbodig is, laat verweerder gelden dat er cf. art. 42, §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet slechts een behoeftanalyse dient te worden uitgevoerd wanneer er wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. In casu blijkt niet dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn; er werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen.

In zoverre verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bijkomende inlichtingen diende te vragen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij haar rust. Verzoekende partij kan dus niet ernstig voorhouden dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat de gemachtigde er in de bestreden beslissing op wijst dat, ondanks de voorgebrachte bewijzen in verband met de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende partij, hiermee volgens de verwerende partij geen rekening mag worden gehouden. De gemachtigde meent volgens de verzoekende partij derhalve dat enkel met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf rekening mag worden gehouden. De verzoekende partij benadrukt echter dat de verwerende partij een foutieve interpretatie maakt van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door enkel rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon. Aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgens de verzoekende partij in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest van 3 oktober 2019 moet geïnterpreteerd worden, is volgens haar de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium en dient rekening te worden gehouden met het volledige inkomen van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst onder meer naar arrest nr. 254 885 van 21 mei 2021 van de Raad. *In casu* geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de eigen inkomsten van de verzoekende partij zelf als volgt:

“Wat de bestaansmiddelen van betrokkene zelf betreft, ten gevolge van zijn tewerkstelling, met deze kan eveneens geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).”

De verzoekende partij verwijst terecht naar de rechtspraak van de Raad zoals geformuleerd in arrest nr. 254 885 van 21 mei 2021 van de Raad. De zienswijze in dit arrest is ondertussen inderdaad vaste rechtspraak.

De verzoekende partij diende een aanvraag in om haar Belgische echtgenote te vervoegen in België. Het is niet betwist dat de Belgische echtgenote van de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie.

In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat bewijzen worden voorgelegd van bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf en wordt hieromtrent zoals hierboven reeds gesteld geoordeeld dat het bewijs van inkomsten van de verzoekende partij zelf niet in overweging kan genomen worden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, omdat het immers de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat de verzoekende partij zich bij haar kan voegen, onder verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een foutieve interpretatie maakt van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door enkel rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon, dat aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in haar arrest van 3 oktober 2019 moet geïnterpreteerd worden, de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is en rekening moet gehouden worden met het inkomen van de verzoekende partij.

De in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging *“op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dit werd *“essentieel”* geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd *“onverantwoord”* geacht, *“want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, *“Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”*; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *“het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)”* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *“[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn”* (punt 41) en dat het *“aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland”* (punt 42).

Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan

eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over *“de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »” volgens dewelke “enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging”* (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

In de voorliggende zaak geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verwerende partij de term *“beschikken”* in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling.

De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat *“uit het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019 in de zaak C-302/18 geenszins kan worden besloten dat het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak inzake artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal wenste te herzien”* en dat *“Verweerder verduidelijkt dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de Belgische wetgever om te verzekeren dat de Belgische referentiepersoon zelf over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zodat de eigen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zouden zijn om te vermijden dat de gezinshereniger ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”*, maar deze stelling doet niets af aan het voorgaande. Verder bevestigt de verwerende partij enkel haar stelling zoals zij ook in de bestreden beslissing weergeeft, en ook dit doet uiteraard niets af aan bovenstaande bespreking.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk heeft gemaakt. Verder heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2021, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU